

РЕШЕНИЕ

№ 1742

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4640** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалбата на Р. С. А. от [населено място], чрез адв. Н. С. от САК, срещу Заповед № РА-30-62/16.03.2020г. на главния архитект на Столична община, с която е наредено на Столична община, район „П.“, представляван от кмета на района, да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка“ № 35 с размери в план 3.00/5.00м. и приблизителна височина 2.00 м, находящ се до трафопост южно от бл.143 в имот с идентификатор 68134.606.906 в кв.28, м.“Х. Д.“, одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988 г. на главния архитект на СО.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неспазване на административнопроизводствените правила, нарушена форма и противоречие с материалния закон – основания по чл.146, т.2, т.3 и т.4 от АПК. Твърди се, че процесната заповед е издадена при непълнота на доказателствата и неизяснена фактическа обстановка – неправилно е насочена срещу „неизвестен извършител“ на строежа и относно неустановена по местонахождение гаражна клетка. Възражава се, че не му е връчен констативния акт, с което е нарушено правото му на защита. Оспорва се и констатацията за незаконност на поставената гаражна клетка, т.к. към момента на поставянето ѝ не са съществували „законови и административни препятствия“. Искане се отмяна на процесната заповед.

Ответникът с писмено становище оспорва допустимостта на жалбата с

аргументи за неправосубектност на жалбоподателя, който се твърди, че не е адресат на оспорената заповед, а адресат е район „П.“ на СО. При условията на евентуалност, ако съдът приеме жалбата за допустима, се оспорва нейната основателност и се претендира отхвърлянето ѝ, а също и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази наведените от страните доводи и прецени събраните по делото доказателства, и служебно провери законосъобразността на оспорения акт, намира за установено от фактическа страна следното:

С констативен акт /КА/ № РПД20-ВК91-242/29.01.2020г., служители на район „П.“, СО констатирани, че строежът представлява „Стоманобетонена гаражна клетка“ № 35 с размери в план 3.00/5.00м. и приблизителна височина 2.00 м, находящ се до трафопост южно от бл.143 в имот с идентификатор 68134.606.906 в кв.28, м.“Х. Д.“, одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988 г. на главния архитект на СО. Установили, че гаражът е монтиран през 1994г., по информация събрана в район „П.“, в имот частна общинска собственост на Столична община, съгласно АЧОС № 1711/31.10.2002г. и без одобрени строителни книжа, и не отговаря на изискванията на § 16 ал.1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД ЗУТ. Прието било, че строежът е 5-та категория, съгл.чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ.

От представени служебни бележки /л.17/ е видно, че Констативният акт е съобщен по реда на § 4 ЗУТ, а именно : „когато нарушителят е неизвестен, копия от констативния акт и от заповедта се поставят на строежа и на определените за това места в сградата на общината, района или кметството“.

Въз основа на констатациите в КА и делегираните на ответника правомощия от кмета на СО със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. за изменение и допълнение на Заповед № СОА17-РД-09-622/19.06.2017 г. /л.27-28 от делото/ било наредено на Столична община, район „П.“, представляван от кмета на района, да премахне незаконен строеж „Стоманобетонена гаражна клетка“ № 35 с размери в план 3.00/5.00м. и приблизителна височина 2.00 м, находящ се до трафопост южно от бл.143 в имот с идентификатор 68134.606.906 в кв.28, м.“Х. Д.“.

С писмо изх. № РПД19-ТК00-75/15/27.12.2019г. до жалбоподателя, получено от него на 07.01.2020г., от СО, район П. са били изискани писмени доказателства относно собствеността, законността и годината на изграждане на процесната гаражна клетка. С протокол от 29.01.2020г. /л.13/ било установено, че в указания срок от А. не били представени посочените доказателства.

По делото е представен Акт № 1711/31.10.2002г. за частна общинска собственост на СО за недвижим имот - терен пред блок № 144 с площ около 4000кв.м. в кв.28, м.“Х. Д.“, район П., [населено място] с описани граници.

Въз основа на КА главният архитект на СО издал оспорената заповед, с която е разпоредил премахването на изпълнен от неизвестен извършител строеж „Стоманобетонена гаражна клетка № 35 с размери в план 3.00/5.00м. и приблизителна височина 2.00 м, находящ се до трафопост южно от бл.143 в имот с идентификатор 68134.606.906 в кв.28, м.“Х. Д.“.

От установеното от фактическа страна съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена срещу подлежащ на съдебен

контрол административен акт от лице с правен интерес от оспорването /извършителя на строежа/, както се установи по делото. Съдът приема, че същата е подадена в законния срок, с оглед липсата на данни в преписката за надлежно съобщаване на заповедта.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган – главния архитект на Столична община, оправомощен по делегация съгласно Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. за изменение и допълнение на Заповед №РД-09-622/19.06.2017 г. на кмета на Столична община и на основание чл.225а ЗУТ с оглед данните, че строежът е пета категория - чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ.

При издаване на административния акт съдът не констатира нарушения на изискванията за форма и съдържание по смисъла на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания.

Съдът намира, че в административното производство са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които обаче не са съществени и не обуславят незаконосъобразност на оспорената заповед на това основание. Административният орган не е изискал от районната администрация необходимата информация за извършителя на строежа, което е довело до нарушения, свързани с уведомяването на жалбоподателя за започване на административното производство, приключило с издаване на процесната заповед. Сочените нарушения, обаче, не са препятствали/затруднили защитата на А. по оспорване на административния акт и ангажиране на доказателства в съдебния процес за охраняване на неговите права и интереси. От друга страна, съгласно § 3 от ДР на Наредба №13/2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях, адресати на заповедта са физически или юридически лица, съответно: собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахване на незаконния строеж. Данните по делото установяват, че извършител на строежа е жалбоподателят А., но документите за собствеността на терена, върху който е изграден обектът /Акт частна общинска собственост №1711/ 31.10.2002г./ сочат за собственик на гаражната клетка Столична община /по силата на приращението чл. 92 от ЗС/. По тези съображения, визирайки като адресат на задължението за премахване на незаконния строеж собственика на строежа, като един от визираните в нормативната уредба адресати, административният орган не е допуснал издаването на незаконосъобразен административен акт.

Преди издаване на заповедта административният орган е провел процедурата по чл. 223 ЗУТ – нарочна комисия е посетила имота, в който е изграден строежът като констатациите от проверката е описала в Констативен акт № РПД20-ВК91-242/29.01.2020г., послужил като основание за издаване на заповедта. От представените по делото писмени доказателства и служебната бележка е безпротиворечиво установено, че КА е съобщен на заинтересованите лица на 30.01.2020г. по реда на §4, ал.2 от ДР на ЗУТ, чрез залепването му на вратата на гаража и на таблото в сградата на район „П.“, Столична община на определеното за съобщения място. Не са допуснати процедурни нарушения и при определяне действителния период на извършване на строежа – 1994г., обстоятелство относимо към изследване предпоставките за търпимост на строежа.

Неоснователни са и доводите за материална незаконосъобразност на

оспорената заповед.

Безпротиворечиво е установен характерът на изградената гаражна клетка - на строеж по смисъла на закона. Според § 5, т.38 ДР на ЗУТ, стоманобетоновата гаражна клетка представлява строеж, както според начина на изграждането ѝ, така и по предназначението ѝ - постройка за паркиране на автомобил и задоволяване на лични нужди. Същата не е преместваем обект по смисъла на чл.56, ал.1 ЗУТ, тъй като тези обекти са предназначени за задоволяване на обществени нужди. Преместваемите обекти се определят като такива не по вида на конструкцията им, а според предназначението - увеселителни обекти, преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности и елементи на градското обзавеждане. Процесният гараж не представлява преместваем обект по предназначение, т.к. не отговаря по вид и предназначение на примерно изброените в закона - павилиони, кабинни, маси, и други елементи на градското обзавеждане /спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други./ Предназначението на обекта на гараж категорично обосновава извод за наличието на строеж - постройка на допълващо застрояване, в какъвто смисъл е и трайната практика на ВАС.

Строежът е изграден без необходимите строителни книжа, които към момента на изграждането му са били изискуеми, съгл. чл.55 и чл.56 от ЗТСУ /отм./ Квалифицирането на строежа като незаконен, както към момента на изграждането му през 1994г. /в нарушение на чл.116, ал.2 връзка чл.112 ал.4 ППЗТСУ /отм./, така и по сега действащия ЗУТ /в нарушение на чл.41 ал.2 от ЗУТ/, посочени в заповедта, дава законово основание на административния орган да упражни правомощието си като разпореди премахването му. Съгласно действащата към годината на изграждането на гаража 1994 г. нормативна уредба, поставянето на гаражни клетки се допуска въз основа на застроителен план. В случая със застроителния план, одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988г. на главния архитект на [населено място] не е предвидено допълващо застрояване – гаражи. Не са издадени и одобрени инвестиционни проекти, съответно разрешение за строеж, поради което следва изводът за липса на строителни книжа за изградената гаражна клетка. Строежът е извършен в нарушение на предвижданията на ПУП и без учредено право на строеж от страна на собственика на терена.

Предвид изложеното, законосъобразен е и изводът на административния орган, че §16 от ДР на ЗУТ и §127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ са неприложими, доколкото по делото не се установи строежът да е бил допустим по действащите към датата на извършването му, а и към настоящия момент строителни правила и норми.

По изложените съображения, жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено в размер на 150 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ръководен от гореизложеното, Административен съд София - град, II отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. А. от [населено място], чрез адв. Н. С. от САК, срещу Заповед № РА-30-62/16.03.2020г. на главния архитект на Столична община, с която е наредено на Столична община, район „П.“, представляван от кмета на района, да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка“ № 35 с размери в план 3.00/5.00м. и приблизителна височина 2.00 м, находящ се до трафопост южно от бл.143 в имот с идентификатор 68134.606.906 в кв.28, м.“Х. Д.“, одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988 г. на главния архитект на СО.

ОСЪЖДА Р. С. А. , ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Столична община сумата 150 /сто и петдесет/ лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14–дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: